

[Arne Sørensen.]

mende Partier, og fordi Debatten mellem gamle, bestaaende Partier og helt nye Partier ofte vil blive meget, meget hed. Det var den — det kan man jo nok sige, og det kan de tilstedeværende Redaktører tale med om — f. Eks. mellem Dansk Samling og de gamle Partier i Slutningen af 30'erne. Der var virkelig udæskende Udtalelser, dog fra begge Sider. Det hed, naar vi blev omtalt fra den anden Side, ofte, at vi var modne til Galehus. Jeg ved ikke, om nogen af disse Redaktører kom paa Kort af den Grund, men det var dog overordentlig udæskende sagt — ikke sandt?

Jeg tror, som sagt, at Politiet som saadant er uegnet til at øve et saadant Skøn, og jeg finder det uværdigt, at det, som vi kalder for Staten eet Sted i vor Redegørelse og Samfundet et andet Sted i vor Redegørelse, er lagt an paa en saadan Maade, at endog vi, som er valgt ind i dette høje Ting, kan sidde aldeles hjælpeløse og uvidende med Hensyn til, hvorvidt vi er paa et Kartotekskort. Det finder jeg ganske uanstændigt. (Justitsministeren [Elmquist]: Det er det ærede Medlem ikke uvidende om i Dag!). Ja, nu ved jeg ikke helt, hvad jeg skal sige til det, for jeg vilde meget nødigt sige, at Justitsministeren svarer i Overensstemmelse med en Institution, som altid maa svare saadan, men det giver jo ingen Garanti for Dagen i Morgen, heller ikke for Misbrug af den Karakter, som jeg her har paatalt.

Jeg tror, at man, hvis man vil have et demokratisk Samfund, maa give Afkald paa visse Former for Effektivitet. Diktaturerne var som bekendt eller er — der findes jo ogsaa nutidige — fristende i den Henseende, at de er effektive, men vi ved, at Effektiviteten paa en lang Række Omraader sker paa Bekostning af Frihed og menneskelige Rettigheder, og jeg tror, at en Indskrænkning her er vigtig, at en Svækkelse af Effektiviteten er nødvendig, hvis man skal tage Demokratiet alvorligt.

Jeg tror, at vi med de meget uhyggelige Erfaringer, vi har fra Besættelsestiden, og med den Verden, vi stadig lever i, den Risiko, vi lever under, kan risikere saadanne alvorlige Misbrug stadig væk, hvorved uskyldige Mennesker kan blive udsat for under Krigsforhold pludselig at ryge i en Koncentrationslejr, at dø i den eller blive ødelagt i den, og hvorved vi under Fredsforhold kan risikere dette nedværdigende, at Institutioner, vi ikke har Kontrol over, har Kontrol over os.

Jeg tror derfor, det er en af de nødvendige Svækkelser, som Demokratiet maa

paalægge sig selv: ikke at være fuldstændig effektivt i Retning af at have hinanden indregistreret.

Der er saa det Spørgsmaal tilbage, at der er andre Former for Anslag mod Landets Sikkerhed og Landets Frihed, nemlig det, som kommer udefra, fra en eller anden Statsmagt eller Statsmagtskonstellation udefra, som paa et vist Tidspunkt kan blive en Trusel for Landets Frihed og Selvstændighed. Det er en kendt Sag, at der fra saadan Side foregaar Spionagevirksomhed eller i mere afgjorte Tilfælde endog provokerende Virksomhed inden for andre Landes Grænser, navnlig inden for smaa Landes Grænser, og det er ogsaa klart, at en udenlandsk Magt, naar den skal udføre saadan Virksomhed, er nødt til at anstrenge sig for at faa Borgere inden for det paagældende Land til Hjælpere, og det er da en ganske klar Ting, at en saadan Virksomhed baade udefra og fra danske Borgeres Side maa kontrolleres og saa vidt muligt maa standses. Men for os at se maa man sætte Grænsen derved, at man siger: Vi maa sørge for Kontrol med og Efterretning om saadanne Personer, som kan tænkes at være undergivet en saadan Fristelse og er gaaet med i et saadant Apparat. Det er Samfundets Opgave at følge dem op, men det er helt forkert, hvis man i et demokratisk styret Land vil udstrække denne Opgave til Partier, fordi man uvægerligt derved rammer Mennesker, som maaske nok deler politisk Anskuelse med Folk, der eventuelt er Spioner for fremmed Magt, men som selv er ganske uskyldige i noget saadant. Det har vi en lang, lang Række Eksempler paa, hvis vi gaar tilbage til vor Erfaringsperiode under Besættelsen. De, der stod i et eller andet Kartotek, fordi de tilhørte en eller anden politisk Organisation, var Gang paa Gang Mennesker, der i den Henseende var fuldkommen passive.

Jeg vilde mene, at man maatte betragte denne Kontrol og Efterretningsvirksomhed, som efter min Mening er det eneste, der bør blive tilbage, som en naturlig Del af vort militære Forsvar, saaledes at det, der kan være af Værdi fra det politiske Politi — der findes naturligvis ogsaa her en Tradition og Erfaringer, der rent teknisk er værdifulde —, samarbejdes med den militære Efterretningstjeneste og opfattes som et forsvarsmæssigt Afværgeapparat og ikke som noget, der paa den hidtidige Maade kan blande sig i og skønne over, hvad der er politisk Ro eller Uro inden for de og de Partier eller de og de Anskuelser i Landet.